

ningskamp, Vort forhold til Sverige og frygten for flertallet, Om folkesuveræniteten og Leve kongen, unionen og fædrelandet!), Garborg (Vor nationale skam), J. E. Sars (Hist. indl. til grundloven, Vort embedsparti), Luther (Om den verdslige øvrighed ved Jåbæk). Et lidet udvalg af Wergelands skrifter.

Hånd i hånd med virket for fædrelandets frigjørelse går fru Vullums interesse for kvindernes sag, for hvilken hun gjentagende har slået til lyd. Bl. a. skrev hun i „Samtiden“ om kvindeforeningerne, Om Ellen Key og hendes reaktion i kvindesagen (1894); Hvad kvinden kan gjøre. (V. G. 96). 17. mai 89 gav hun i „Verdens Gang“ opråbet: Jentungerne med! Det gjaldt barneflagtoget. Dengang havde gutterne eneret til at deltage heri.

Fra sin første ankomst til Norge har fru Vullum — når undtages en del kortere udenlandsreiser — havt sin bopæl her. væsentlig i Kristiania, en kortere tid i Aurdal i Valdres og i det Bergenske, indtil hun sommeren 98 sammen med sin mand for længere tid forlod Norge for at drage mod det solrige syden. I 1903 satte de kursen mod København; men først 1905 sommerens begivenheder formådde at kalde trækfuglene hjem, — hjem for at se de store mål nåd.

Op således så Margrete Vullum på sin 60 års fødselsdag det verk fuldraget, til hvis fuldendelse hun har git sin værdifulde indsats.

M. M.

Kristiania.

„Den gamle Historie“.

Er der noget, der kan bringe en Kvindes Blod i Kog, saa er det, naar Kvinder og Børn lider under Mænds Brutalitæt, og disse faar Medhold af Loven. Det er den gamle Historie om igen, undertiden lidt varieret, men bestandig lige trist, lige oprørende. Denne Gang lyder den saaledes: Manden er fortrukken, er for fjerde Gang paa Arbejdsanstalten og bliver sendt hjem til Konen igen, der til sin Fortvivlelse i 8 Aars Ægteskab har faaet syv Børn, som hun ikke kan skaffe Føde og Klæder til. „Nu kommer han fri igen efter Paaske“, siger hun, „hvis man bare kunde blive skilt, for saa fik man da ikke flere Børn; men han vil ikke skilles“. „Har han ikke mishandlet Dem“, spørger jeg, idet jeg haaber paa en Udvej for hende. Hun svarer saa naivt, at man baade kan le og græde over det: „Nej, jeg er ham for gesvindt, jeg kan vende mig saa rask, saa han

ikke kan faa fat i mig“. Med denne hendes Gesvindthed brister den sidste Udvej, som Loven giver hende til at løse det Baand, der snærer for haardt. Stakkels Kone, hun er kun 31 Aar, men ser elendig og gammel ud. Trængte ikke hun, Børnene og de ufødte til Lovens Beskyttelse mod en brutal Dranker? Skilsmisse er hendes Redning, og den kan hun ikke faa. Hvorfor er det ikke Skilsmissegrund nok, at den ene absolut vil ud af Ægteskabet? Blandt gode, dannede Mennesker regnes det for en Raahed at benytte Loven til at tvinge Ægtefællen til at forblive i Ægtestand, naar vedkommende vil have Skilsmisse. Der gælder en højere Lov, der siger: Kærlighed kan ikke tvinges frem, den kan kun trives, hvor to gerne vil leve Livet sammen. Samfundet vil ved sine Love beskytte Børnene og derfor lægge Hindringer for Skilsmisse. Jeg finder, man naar det modsatte af det tilsigtede. Var det ikke muligt at ordne Spørgsmaalet saaledes: Hvor der intet er at sige paa Forældrene, beholder Faderen efter Skilsmissen Sønnerne, Konen Døtrene; hvor en af Parterne ved Drukken-skab har fremkaldt Skilsmissen, har denne tabt sin Forælderret, men maa yde Bidrag til Børnenes Forsørgelse. Ligeledes hvor Manden saa ganske har forsømt sin Forsørgelsespligt, saa Øvrigheden finder det nødvendigt at sætte ham paa Arbejdsanstalt, har Konen efter en Skilsmisse Lov til at beholde Børnene, om hun vil det. Der vilde komme mange Skilsmisser saa, indvender man, men det viser jo blot, at vi trænger til dem. Det er ikke altid Tegn paa Letsindighed, at der er mange Skilsmisser. Det kan ogsaa være et Udslag af den Trang til Sandhed, der præger vor Tid.

I alt Fald, hvor Forholdene er saa fortvivlede, som de kan være i en Drankers Hjem, der burde Loven hjælpe Konen til at beskytte de fødte og ved Skilsmisse forhindre de ufødte Børn i at komme til saa sørgelige Forhold.

Hvis dette lille Indlæg kunde fremkalde en Diskussion, var min Hensigt dermed opnaaet. Hvor vi Kvinder ser noget uretfærdigt, maa vi bringe det frem til Drøftelse, derved klarer vi vort Standpunkt, saa vi en Gang, naar vi faar direkte Indflydelse paa Lovgivningen, ved, hvad vi vil.

Astrid Hostrup.